

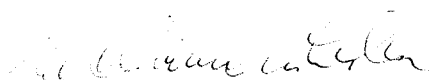
Oponentura praktické magisterské diplomové práce
Veronika Kavanová: Nepatrné prostory

Autorka řeší v rámci obou svých částí diplomové práce poměrně konzistentní problém: jako ekvivalent svého teoretického pojednání nazvaného *Zaplňování prázdnoty* předkládá jako svůj tvůrčí výstup sérii několika obrazů, kterou si pojmenovala jako *Nepatrné prostory*. Ten, kdo si sotva stačil spojit její malířský rukopis s jejím charakteristickým „linkováním od ruky“, se nyní ocitá před obrazy, na nichž je na první pohled patrný výrazný názorový posun. V čem spočívá a o čem vypovídá?

Konfrontujeme-li obě fáze a zejména jejich výtvarné instrumenty, pro tu starší byla tou nejpodstatnější a takřka výhradní skladebnou jednotkou především „linka“. Díky iluzionizmu linie – její schopnosti modelovat prostor a pomocí hustoty simulovat jeho hloubku – se zájem autorky soustředil, zdá se, na specifickou topologii či topografii obrazového povrchu opírající se o poznatelnou, i když prostorově abstrahovanou skutečnost (sama autorka o ní hovoří a uvažuje jako o „částech pokojů a venkovních prostor“). Organizace malířského prostoru byla tudíž utvářena pomocí struktury utkané z vláken kresby, lineárního členění, přičemž důsledné „zaplňování prázdnoty“ v ploše Veronika dosahovala způsobem v principu připomínajícím tzv. „horror vacui“.

Třebaže si také současný postup autorky zachovává kontinuální povahu, je nyní v jejich obrazech vše složitější: základní princip sice zůstal, na rozdíl od přehlednosti předchozího lineárního uspořádání je nicméně současná topologie poněkud komplikovanější a chaotičtější: jednak v zauzlení prostoru a rovněž ve velkorysejší a malířštější textuře navazující logicky na akvarelovou přípravu. V ní hrají významnou roli energické tahy štětce vytvářející jakési prostorové trhliny, které přerušují konzistenci lineárně a někdy téměř ornamentálně organizované matérie. Příznačná kaligrafická jemnost a něžnost blízká poeťice artificialismu a zvláště Toyen zůstává přitom jedním z nepřehlédnutelných momentů. Také v nejnovější sérii zůstaly vzdálené, jakoby tušené odkazy na konkrétní prostorová východiska (stále vycházejí v podstatě reálných situací), ale výsledné formy působí o poznání chaotičtěji a tajemněji. Vnímáme je jako abstraktní strukturu připomínající zmuchlané útvary, jakoby roztrhané a prolomené. Důležitější roli dále hraje barva a tonalita vůbec: právě malba vytváří hloubku obrazu, nasycená barevná plocha je ve svém výsledném vyznění současně mnohem víc abstraktní. Této osvobozující uvolněnosti a spontánnosti malířského gesta si (po asketické lineární „kázni“) autorka evidentně užívá, posun je ostatně také v hédonistických výtvarných kvalitách malby. Možná, že právě v nich je však paradoxně jeden z nejrizikovějších faktorů. Pokud se jí podaří vyhnout úskalí uzavřené definitivnosti estetizace a její předjímatelnosti, otevírají se jejímu dalšímu malířskému zkoumání pozoruhodné možnosti.

Diplomní práci Veroniky Kavanové považuji za názorově vyzrálou a konzistentní a proto navrhuji hodnocení A.

PhDr. Kaliopi Chamonikola, Ph.D.